

FONS HOUDT NOG ALTIJD HET TELEFOONNUMMER BIJ VAN DE KLOOSTERNON DIE HEM UIT DE SPAANSE GEVANGENIS HIELP

‘Ik moest zelfs niet geloven. Zij zou wel voor me bidden’

‘Ik heb drie jaar, tussen 1999 en 2002, verplicht in Spanje gewoond’, vertelt Fons aarzelend. Hij neemt een slok van zijn koffie en vervolgt: ‘Het zit zo: ik zat er in de gevangenis, ergens in een kleine parochie dicht bij Malaga. Er zat hooguit tweeduizend man.’ Hij neemt nog een slok, alsof hij zijn woorden even moet doorspoelen.

Fons, een vrachtwagenchauffeur van in de zestig, werd in september 1999 geklist door de Spaanse politie. Schuldig aan internationale bendevoering, zo stond het in zijn dossier. “Het plan was om met de vrachtwagen ‘iets’ van Spanje naar België te smokkelen”, klinkt het vaag. “Samen met nog een Belg en een Nederlander werd ik opgepakt. We werden gevat omdat het nogal verdacht was dat een vrachtwagen met Belgische nummerplaat aan het laden was in plaats van aan het lossen, en dat in een zone waar geen fabrieken waren.” Wat ze dan precies wilden smokkelen? “Tja, ik ben nooit braaf geweest”, zo wuift Fons de vraag vrolijk weg.

Fons zou normaal gezien pas na 7 jaar vrijkomen, maar na drie jaar kuste hij zijn cel, en zijn twee compagnons, vaarwel. Dat had hij te danken aan Mathilde Hermana, een Spaanse kloosternon die het meer dan goed kon vinden met Fons en er niet wakker van lag haar invloed te laten gelden bij de gevangeniscommissie en het gerecht. Zelfs nu hij al vijf jaar opnieuw een vrij man is en Mathilde

intussen overleden is, spaart hij nog altijd haar visitekaartje in zijn portefeuille, met haar naam, adres en telefoonnummer erop.

Hoe het warme contact met de kloosternon ontstaan was? “Ik voelde me daar eenzaam en had een beetje liefde nodig, hé”, knipoogt Fons. “Nee, serieus, ik was zestig jaar oud en zat in de cel. En dan moet je daar nog die taal leren. Zij sprak wel een beetje Frans en kon me wat wegwijs maken. Ze speelde mijn persoonlijke sociaal assistente. Via via kreeg ze inzage in mijn gerechtelijk dossier. Ze gaf me moed en probeerde me zo goed mogelijk te verzorgen zolang ik vastzat. Ze nam ook de juiste beslissingen om me sneller vrij te krijgen. En nee, dat deed ze niet voor iedereen.”

Fons voelde zich wel geflatteerd door al die vrouwelijke aandacht, maar bleef op zijn tellen passen. “Elke zaterdagvoormiddag stond ze daar. Ze belde ook tijdens de week. Op een gegeven moment kwam ze zelfs tot drie keer per week op bezoek. Toen heb ik haar wel gezegd dat ze dat beter niet deed, dat ze te veel langskwam en dat het gevangenispersoneel het zou ‘doorhebben’.”

Of de *bad boy* zich in een vlaag van bekering tot God begon te richten? “Nee, en ze zegde me ook altijd: ‘Fons, gij moet niet ‘lezen’, ik bid elke dag voor u’.”

Maar het bleef niet bij bidden alleen. “Ze smokkelde ook telefoonkaarten binnen voor mij. Die moesten dan wel dezelfde kleur hebben als de kaarten in de gevangenis. Ik kon die dan doorverkopen of omruilen voor andere dingen. Weet je, in de gevangenis mag je alles hebben, maar je moet het wel kopen.”

Hoe hij de tijd kon doden? “Wel, ik heb me er veel beziggehouden door te schilderen. Kwestie van een beetje te kunnen werken. Maar ik kan je verzekeren: na drie jaar was ik compleet ‘uitgeschilderd’.”

Toen hij begin 2002 zijn cel in blok 5 mocht verlaten, werd hij onmiddellijk op het vliegtuig richting Brussel gezet. “Dat was op 8 januari”, herinnert Fons zich. “Zodra ik geland was, heb ik een taxi genomen naar huis. Wat later werd ik in Brugge opnieuw verhoord voor dezelfde feiten. Ik mocht België niet verlaten.”

Toch keerde hij nog één keer terug naar Spanje. “Ik had nog geld te goed van Mathilde”, legt hij uit. “Ze woonde in een klooster met enorme muren. Die nonnen kwamen daar niets te kort, had ik de indruk. Ze hadden zelfs een soort van privéstrand.”

Dat terugzien was meteen ook het afscheid. Hij zou Mathilde nooit meer weerzien. “Twee jaar geleden heb ik haar nog geschreven, maar ik kreeg geen antwoord. Later kreeg ik een brief van haar zus. Mathilde was overleden. Op het visitekaartje dat ze me gaf stond haar telefoonnummer, maar ook dat bestaat niet meer.”

Fons scharrelt in zijn portefeuille en duikelt nog een ander papiertje op. Ook een visitekaartje, met de naam van zijn Spaanse advocaat erop: Gabriel Pineda de las Infantas, wonende in Gutemberg, dicht bij Malaga. “Ook dat hou ik bij. Maar hopelijk heb ik het nooit meer nodig”, glundert hij.

Of hij dan eindelijk braaf en zedig geworden is? “(lacht) Kijk, had ik gewild, dan kon ik meteen opnieuw in hetzelfde circuit terechtgekomen zijn. Maar ik wilde niet. Op je zestigste riskeer je dat niet. Dan ben je te oud voor al die truken, niet?”

Eline Delrue

‘Had ik gewild, dan was ik meteen opnieuw in hetzelfde circuit terechtgekomen. Maar op je zestigste ben je daar toch wat te oud voor, niet?’